

A Diósd Református Gyülekezetben április 18-án elhangzott alkalom leírt változata:

Textus: János 20,19-23.

[19](#) Aznap, amikor beesteledett, a hét első napján, ott, ahol összegyűltek a tanítványok, bár a zsidóktól való félelem miatt az ajtók zárva voltak, eljött Jézus, megállt középen, és így szólt hozzájuk: Békesség nektek! [20](#) És miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát. A tanítványok megörültek, hogy látják az Urat. [21](#) Jézus erre ismét ezt mondta nekik: Békesség nektek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket. [22](#) Ezt mondva rájuk lehelte, és így folytatta: Vegyetek Szentlelket! [23](#) Akiknek megbocsátjátok a bűneit, azok bocsánatot nyernek, akikéit pedig megtartjátok, azoknak a bűnei megmaradnak.

Javasolt ének: 348. dicséret

Igehirdetés: Békesség Jézus jelenlétében

De szeretnénk már újra unalmas, semmitmondó híreket hallani a Tv-ben, a rádióban, olvasni az interneten! S még jobban szeretnénk egymással találkozni, hátrahagyni a vírus okozta általános nyomást, félelmeket, az elmúlt egy évben rögzült gondolatokat, mozdulatokat, szokásokat. Szeretnénk valódi tavaszt, feltámadást és békességet!

Mindezek helyett mai istentiszteletünket is csak így online közvetítve tudjuk megélni, mégis közösségben. Közösségben az Úrral, és valamelyest közösségben egymással is.

Ennek az Igének két pontjáról szeretnék ma beszélni, ahogyan Jézus kétszer köszönti a tanítványokat, ez a két köszöntés, a két mondás lesz az igehirdetés két fókuszpontja. Először Jézus megjelenéséről, aztán pedig a tanítványok küldetéséről fogok beszélni.

1. Ez a történet leírja a tanítványoknak a helyzetét abban az állapotban, amikor Jézus megjelent közöttük, és köszöntötte őket. Vasárnap volt, de nem így délelőtt, mint most, hanem már este. Félelem és bezárkózottság volt jelen ebben a tanítványi körben, közösségben. Eltelt a nappal, a feltámadásnak a nappala úgy, hogy bár hallottak már az üres sírról, s magdalai Máriának találkozásáról a feltámadt Mesterrel, de mindez nem töltötte be őket békével. Nem vették komolyan, vagy elméleti információ

maradt csupán a számukra. Rajtuk kívüli esemény. Eltelt a nappal úgy, hogy ők megmaradtak a félelemben.

Bár van itt egy furcsa változás: miután pénteken szétszéledtek (nagypénteken), vasárnap este mégis egy helyen gyűltek össze. De Jézus nélkül, félelemben, reménység nélkül, és bezárkózva.

Bár az egész ország ma a nyitás, találkozás szabadsága után vágyakozik, mégis azt gondolom, kicsit ezt a képet tovább gondolva és aktualizálva, amit ott az evangéliumban láttunk a tanítványok körül, ez így önmagában kevés lesz. Önmagában a nyitás, önmagában a beoltottság olyan számú növekedése, hogy már a találkozások lehetővé válnak, önmagában az, hogy újra megnyithatjuk a templom kapuját, és itt lehetünk, önmagában ez így kevés lesz. Erre is tanított bennünket az idei húsvét. Elsősorban bennünket, gyülekezetet, a Krisztusban hívőket, követőket, és nekünk szól ez az üzenet, de rajtunk keresztül másoknak is: a városnak, az országnak, az ismerősöknek, minden embertársunknak.

Visszakapták volna tanítványi örömeiket, életüket, ha éveken keresztül találkozgatnak, énekelnek, imádkoznak, felolvasnak az ószövetségből a tanítványok zárt ajtók mögött? Sokszor megkísért bennünket a gondolat, hogy pusztán az egyébként joggal várt és vágyott körülmény által várjuk a békességet is. Ha valami megváltozik körülöttünk, bennünk, az állapotban, ami meghatároz minket, akkor az elhozza majd a vágyott békességet is. De ha valamire jó az, hogy most meghosszabbítva böjtünket még mindig nem találkozhatunk egymással, az pont az, hogy rádöbbsen arra: hiába a nyitás, hiába lenne a nyitás, ha nincs ott a középen Jézus! Nem önmagában a körülmény, hogy itt ülhetnénk a szép új templomban, vagy örülhetnénk egymásnak – ami persze fontos -, hanem az, hogy itt lenne, itt van a középen Krisztus, ez jelenen és jelentheti így is, ebben az állapotban is a békességet.

Hogyan is érkezett a Mester? A tanítványok, ahogy említettem, féltek, így írja János a zsidóktól – nyilván a zsidó főhatóságokról van itt szó, a szanhedrinnről, a tanácsról, nem általában a zsidó népről, hiszen ők maguk is ebből a népből valók voltak. Féltek attól, hogy a zsidó vezetők, akik Jézust perbe fogták, halálra juttatták, megtalálva őket, felfedezve a csoportosulást, őket is majd veszélyeztetik, talán az életüket is áldozniuk kell Jézusért.

Ebben a helyzetben azt olvassuk, eljött Jézus. Ez a szó, hogy eljött, így is fordítható lenne magyarra, hogy „betoppant”. Amikor ezt a történetet olvassuk, Jézus megjelenését, mondjam így most: betoppanását a tanítványokhoz, akkor ennek a hogyanja leköti a figyelmünket. Mert János, az evangélista megjegyzi, hogy ajtók zárva voltak. És akkor azon szoktunk gondolkodni, hogy ez hogyan történhetett. Nem is megyek most ebbe bele, sokszor gondolkodhattunk erről. Mégis elvonja a hogyan a figyelmünket a lényegről. Arról, hogy nem volt jelen, mindez magában hordozta a Jézus nélküli állapotot a tanítványok életében. Aztán pedig betoppant, mint váratlan vendég, életükben ott lett egyszerre, megváltoztatott mindent körülöttük és bennük. Még ha a körülmények nem is változtak. Nem változott a szanhedrin véleménye, nem változott a zsidó vallási vezetőknek az álláspontja, nem változott az országnak berendezkedése. Maradt minden olyan, mégis megváltozott minden.

Van a keresztyén hitnek lassú és egész életre kiterjedő hatása is, ahogyan Isten formál bennünket. De van – és most erről beszélek – pontszerű, egyszeri, meghatározó élménye is. Amikor Jézus betoppan az életünkbe. Ez a változás mélyen egzisztenciális. Több mint a cselekedeteknek, vagy a szokásoknak a

megváltozása. Több mint a gondolkodásmódunknak a csiszolódása. Nem volt ott, és mostantól jelen van. Ha a mi korunkban nem költöznének össze olyan nagy számban a házasság előtt, akkor mondanám példaként, hogy olyan ez, mint amikor összeházasodik két fiatal. Mikor nem voltak egy házban, és aztán onnantól az életüket közösen élik. De annál is sokkal több, és annál is sokkal mélyrehatóbb különbséghez vezet el a tanítványok életében, hogy Jézus nem volt ott, és aztán jelenvalóvá lett az életükben. Ahogy tavaly egy nap bejelentették, hogy Magyarországon is megjelent a koronavírus, onnantól mindmáig jelen van, és meghatároz bennünket, életünket, úgy pozitív módon Jézus életünkbe való belépése is egyszer s mindenkorra ad valamit.

Ennek tartalmáról szól az első köszöntés: „Békesség nektek!” Ismerjük a Lélek gyümölcsét: szeretet, öröm, békesség, melyet Isten Lelke által való jelenléte terem az övéiben. Jézus így imádkozott a Jn. 17-ben: „hogy az én örömöm teljes legyen bennük.” – ezt kéri az Atyjától. Nem mi változunk meg egy pillanat alatt, arra egy élet is kevés, hanem Jézus lesz Lelke által életünknek a része. Az Ő szeretete, öröme, békessége.

Amikor a körülmények változására tekintünk akkor jó abba is belegondolni, hogy arról sincsen szó, hogy mindaz, ami nehézség, vagy negatívum valakinek az életében, mindaz önmagában egzisztenciális minőségi változást jelentene. Arra gondolok, hogy önmagában a szegénység, önmagában a betegség, önmagában a fenyegetettség, vagy a szenvedés nem szüli meg a békét, az örömet, és a szeretetet. Csak Jézus jelenléte teremti azt meg bennünk! Sem a dolgoknak jó irányba való fordulása, vagy magunk mögött hagyása, sem a dolgok, nehézségeknek ránk nehezülése nem adja meg önmagában a szeretetet, az örömet és a békességet. Hanem csak Jézusnak a jelenléte teremti meg mindezt bennünk, szinte függetlenül a körülményektől. Félreértjük az evangéliumot, ha a földi körülmények megváltoztatását értjük alatta. Félreértjük az evangéliumot, hogyha azt gondoljuk, hogyha Jézus követői leszünk, akkor jobb életünk lesz a földön. Félreértjük az evangéliumot, hogyha azt mondjuk, hogyha Jézust követjük, akkor önmagában a nehézségek is boldogságot, örömet, békességet szülnek bennünk. Nem önmagában a körülmények jó vagy rossz volta változik meg, hanem az alapvető változás az az, mint amit itt nagyon képszerűen is látunk ebben a történetben, hogy Jézus nem volt ott a tanítványok körében, nem volt ott a tanítványok életében, és aztán egyszer csak megjelenik, és közli önmagát, közli a békességet, közli a szeretetet, és az örömet, a feltámadás örömét.

Jézus nem kezdi el vizsgálni tanítványok későbbi esélyeit, nem kezd el beszélgetni velük politikai és vallási helyzetről, annak a veszélyes voltáról, vagy a későbbi javulásáról. Nem taglalja a tanítványok körülményeit. Hanem három dolgot tesz:

- megáll a középén. Van ennek egy János idejében már talán liturgiai, istentiszteleti élménye, eleme;
- másodszor azt mondja nekik: Békesség nektek;
- harmadszor pedig megmutatja kezét és oldalát, vagyis azonosítja személyét, azonosítja önmagát. Ő valóban az élő Mester!

A feltámadás tényét bizonyítja önmagán keresztül. Azt mondja, nézzétek, itt vagyok, én vagyok az! A ti Mesteretek vagyok, élő vagyok, valóság, a feltámadás! És ebben a valóságos feltámadásban van az öröm, a szeretet és a békesség a ti életetekben. Ezt terjeszti ki a tanítványokra. Amíg csak ebben az életben

reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Miért? Mert nem az emberi körülmények megváltoztatásában, nem az emberi élet minőségében, földi minőségében nyújtja Jézus az Ő örömét, szeretetét és békességét, hanem a feltámadásban és a feltámadás által az örökélet reménységében.

Jézus jelenléte nem jobb körülményeket teremtett és teremt az Ő tanítványai életében, hanem életet! És ebben az életben öröm van, szeretet van, és békesség van.

2. Furcsa mód Jézus még egyszer köszönti a tanítványokat. Újra azt mondja nekik: Békesség nektek! Majd pedig másról kezd beszélni, nem az ő életükre hatással levő békességről és örömről, hanem az ő küldetésükről. Azt mondja nekik: Elküldelek titeket, mégpedig úgy küldelek el titeket, ahogyan engem is elküldött az Atya. Majd azt mondja, vegyetek: Szentlelket! Jézus itt összekapcsolja az előbb megtapasztalt, hallott megtérés élményt a küldetéssel. Vagyis minden Jézusi reménység hordozójának adja a Szentlélek erejét is, hogy tanúvá legyen. Hogy tanúvá tegye Jézus. Belső ösztönző erő jelenik meg az ember életében: öröm, melyet meg kell osztanom másokkal. Az első „békesség nektek” olyan erővel van jelen az ember életében, hogy eljut a második „békesség nektek”-hez, a küldetéshez, amikor már nem önmagának élem meg ezt az örömet, ezt a békét és ezt a szeretetet, hanem kifelé is sugározom, elmondom másoknak.

Nehezen érthető mondatok között talán 23., a befejező vers az egyik legnehezebb ebben a szakaszban. A bűnbocsánatnak a kérdéséről, amelyet a tanítványok közölnek, vagy éppen tagadnak meg másoktól. Nem személyes üdv és bűnbocsánat osztogatást jelent ez, hanem annak a komolyan vételét, hogy a küldött a Küldőt képviseli teljes mértékben. Vagyis az evangélium hirdetésére, a világban való képviseletére vonatkozik mindez. Nem azt jelenti, hogy a tanítványok döntenek el, hogy kiknek fog Isten megbocsátani, és kiknek nem. Még talán azt sem jelenti, hogy a mi gyülekezeti látásunk ezzel kapcsolatban, ilyen felhatalmazást nyerne. De azt jelenti, hogy elsősorban a gyülekezet közösségének, de azon belül személyesen mindannyiunknak az evangélium hirdetésének felelőssége adatott, amely evangéliumban ki-ki, aki ezt hallja, felismerheti a bűnbocsánat útját. És akkor valóban igaz, hogy amit mondunk, amit hirdetünk, az megáll és igazság, azok számára, akik hallják ezt az örömhírt, hogy van bűnbocsánat, van örökélet! És akik elutasítják azt, az örökéletet és a bűnbocsánatot utasítják el Krisztusban.

Jézus tette, amikor rálehelt a tanítványokra, és ebben a küldetésében az Ő Szentlelkét adja nekik, visszautal az 1Mózes 2,7-re: Élet leheletét lehelte az Úristen az ember orrába.” Az élet leheletét a teremtéskor, és örökélet, a feltámadás leheletét itt. Vagyis a feltámadt életben részesíti Jézus a tanítványokat. Ahogyan a teremtésben az Atya a földi életben, az élet létrejöttében részesíti valamilyen módon itt az élet leheletének, az élet átadásának a mozzanatában Mózesi leírása szerint, úgy János beszámol arról, hogy Jézus a feltámadt életben részesíti a tanítványokat. Az örökéletben részesíti a őket. Kihat ez saját életükre, de küldetésükre is. A feltámadás örömhírét hordozzák innentől. A feltámadt életnek részesei, ennek örömét hordozzák, az ebből fakadó békességet élik meg, dacára a körülmények megmaradásának. És ennek a tanúi, ennek a küldöttei lesznek.

Jézus megállt a középben. Onnan hirdeti kétszeres köszöntését: Békesség nektek! Az első század végén, amire teszik János evangéliumának keletkezését, már léteznek gyülekezetek, létezik istentisztelet. Valódi istentisztelet akkor történik, ha Jézus megállhat a középben, a te életednek a középben, mindannyiunk, a

gyülekezet közösségének közepén. A gyülekezet életének és az istentisztelet alkalmának közepén. Mi ráfókuszálunk, ráfigyelünk, odafordulunk Hozzá, és meghalljuk az Ő üzenetét: Békesség nektek! Az élet Urának, feltámadás Urának köszöntésében a feltámadás evangéliumában, örömhírében, a Szentlélek adományában és a küldetés magunkra vételében találkozunk így a középen megálló Jézus Krisztussal. Adja Isten, hogy hordozzuk a feltámadás életét, a feltámadt életet, hogy részünk legyen Krisztus föltámadásában! Részünk legyen a békességben, amellyel köszöntötte a tanítványokat! Részünk legyen az örömben, és megszüljön a Szentlélek a szeretetet is az életünkben! Ámen.

Hirdetések:

- köszönjük Tar Zoltán Érd – Parkvárosi református lelkipásztor igehirdetését! Életére, családjára Isten áldását kívánjuk! Egyházmegyei szószékcseré kapcsán szolgált ő köztünk, Parkvárosban Pogrányi Marcsi hirdette ugyanekkor az Igét.
- A Parkvárosi gyülekezet imádsága és célkitűzése, hogy saját gyülekezetük területén egy önálló missziói gyülekezet indulhasson: Fenyves-Parkváros részen. Az ezért való imádságaikba mi is be tudunk kapcsolódni, terveikre Isten áldását kérjük!
- Ránk következő vasárnap: 04.25-én még online formában vagyunk mindenképp. Egyházunk május 2-től kéri a gyülekezetektől a templomok nyitását - ahogy erről akár olvashattunk/hallhattunk is különböző híradásokban. Hogy ez itt helyben Diósdon milyen formában lehetséges, arról pénteken beszélgetünk a Presbitériumunkkal és ezt követően tájékoztatjuk a gyülekezetet.

Áldás, Békesség!

Diósd, 2021.04.18.

Pogrányi Károly